El Cul del Pou | | Actualitzat el 21/03/2017 a les 11:31

Generalitzacions i maniqueisme

Â L'editorial del mes de marÃ§
Il·lustració: Joan Manel Gabarró

«Tots els membres de la PAHC van bruts, són violents i s'aprofiten de la conjuntura per no fotre ni l'ou i ocupar propietats privades amb total impunitat». Primera generalització. «Tots els polítics són corruptes, ineptes, incapaços i només miren pels seus interessos i esperen el moment de fotre mà al calaix». Segona generalització. «Els tècnics de Serveis Socials de l'Ajuntament són la prolongació del braç armat del capitalisme i obeeixen fil per randa els polítics». Tercera Generalització. Aquestes, per a molts, exageracions pedagògiques són el caldo de cultiu dels enfrontaments entre els moviments anticapitalistes, els funcionaris municipals i l'alcaldia de Manresa. Plantejaments maniqueus, poc constructius i de poca coresponsabilitat amb els problemes socials de la ciutat. Relats d'històries de bons i dolents que no porten enlloc. Per tant, posats a fer afirmacions contundents, aquí també direm quatre veritats. Per començar, l'alcalde Junyent no té cap necessitat de deixar encàrrecs en discursos institucionals. Són rabietes de nen petit absurdes i temeràries que la gent més propera li hauria d'aconsellar que deixi de fer. Un batlle que renya, és un batlle ressentit.

Paral· lelament, el líder del PSC, disposat a fer oposició a qualsevol preu, tampoc cal que es compri un pa de quilo per sucar pa amb la situació. És clar que és membre de la PAHC, un fet ben paradoxal si tenim en compte que l'ex-musa socialista Carme Chacón va ser la primera a donar via lliure als desnonaments des de Madrid. Amic Felip, d'això se'n diu politiqueria de baixa intensitat. I els membres de PAHC, posats a dir les coses com són, si són conseqüents, han d'abandonar l'edifici de l'Ateneu la Sèquia que paga el municipi per molta obra social que diuen que hi fan. Però, especialment, el que han d'evitar és el xoc directe amb els funcionaris municipals que, ni són els nebots del dimoni, ni estan gaire cofois de gestionar recursos minúsculs davant de necessitats majúscules. Potser n'hi ha de cremats i poc capacitats, però la gran majoria estan formats per saber destriar el gra de la palla. La defensa d'un habitatge digne és ben lícita. Ara, hi ha casos que abandera el col·lectiu en què, abans d'abordar la necessitat indiscutible d'un sostre, cal parlar d'altres problemàtiques que enterboleixen l'emergència social com, entre altres, la planificació familiar, les addicions, la capacitació i reinserció laboral de joves i adults i, en especial, les anades i vingudes que han portat a moltes persones a estar amenaçades pel desnonament.